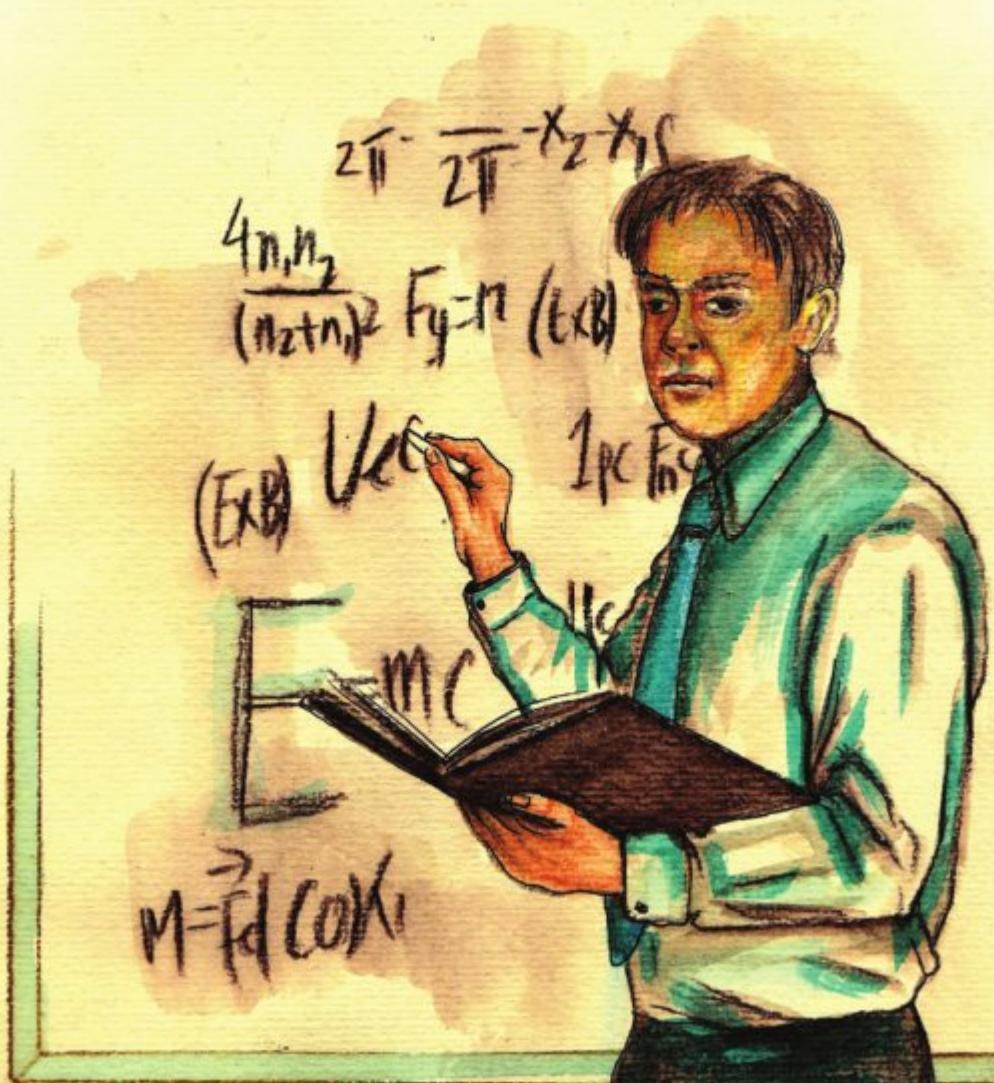

Brândușa Vrânceanu
Ilustrații de: Antonio Gabor

ARGINTUL

PE STICLĂ

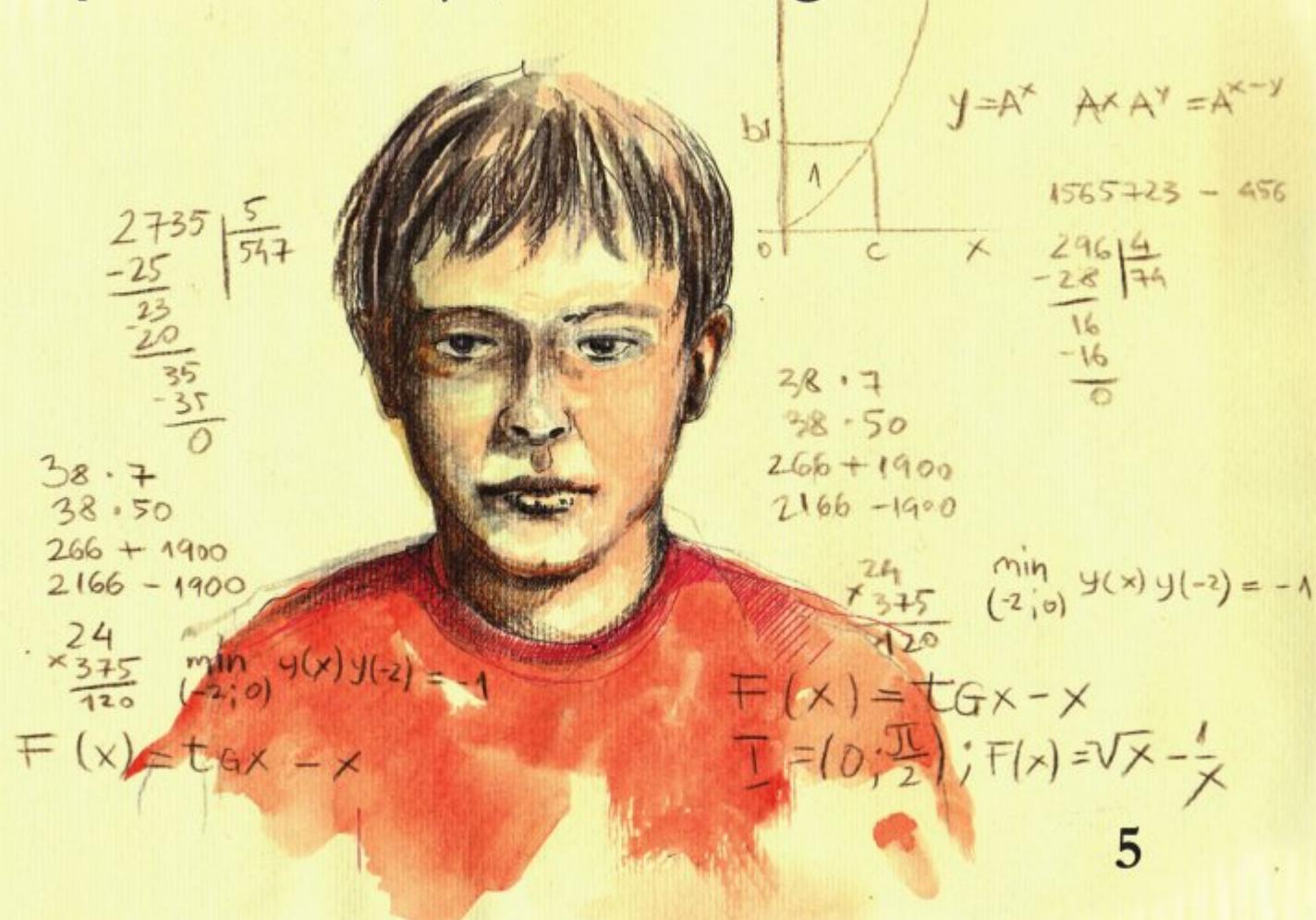

După-amiaza fierbinte de vară hotărâse orășelului de pe malul Târnavei nemîșcare aurită și adormitoare, întreruptă, ici și colo, de câte-un tremur al frunzelor de tei sau de un chiot de copil, pornit spre luncă, în căutarea prietenilor, la scaldă.

În casa profesorului Moldovan, ori de câte ori auzea un astfel de chiot, lui Vlad i se păreau încă și mai chinuitoare clipele pe care le avea de petrecut pe fotoliul din hol, dinaintea ușii biroului tatălui său.

Tata îi promisese că îl însoțește la o partidă de pescuit, de îndată ce termină ședința de meditație cu Liviu, băiatul vecinului. Acesta urma să dea examen la Facultatea de Matematică din Cluj și, deși fusese unul dintre cei mai buni elevi din clasa tatălui său, simțea nevoia să ia lecții suplimentare, aşa, ca să fie sigur.

Iar tata îl ajuta cu drag și pe gratis, de altfel niciodată nu lua bani pe meditații. Niciodată și nimănuia.

Mai era fix un sfert de oră din lecție, dar acele ceasornicului nu mai voiau să se miște și pace! Tot atât arătau și în urmă cu 5 minute, Vlad era convins! În cele din urmă, ușa biroului se deschise și tatăl său apăru, însotit de Liviu.

– Unditele sunt pregătite, Duțule? îi zâmbi tata, după ce strânse mâna elevului

său, ceremonios, ca unui adult în devenire, ce era.

– Sunt pregătite, tată! Putem pleca oricând.

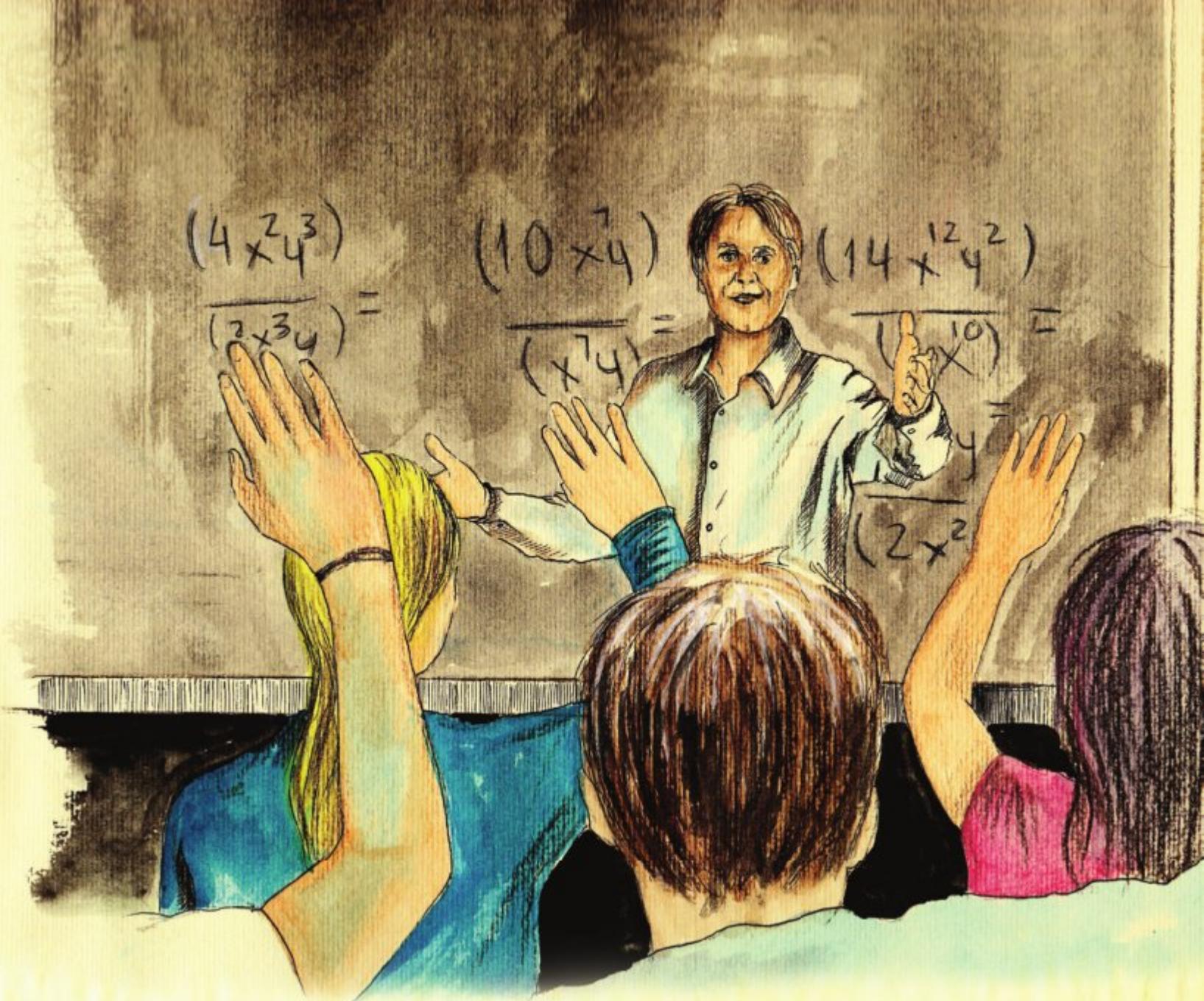
– Păi, atunci, doar să mă schimb și mergem.

Tatăl său nu-și primea elevii decât îmbrăcat în costum, aşa cum mergea și la școală, chiar dacă afară erau 35°C. Spunea că e o problemă de respect și că respectul trebuie predat copiilor, dimpreună cu matematica.

Într-adevăr, Vlad nu-și amintea să fi văzut vreodată pe vreun elev să vină la meditație în pantaloni scurți, maiou sau tricou, chiar dacă nimeni nu îi interzise, prin vorbe, să-o facă. Toți veneau îmbrăcați cuviincios, ca la școală.

– Tata, tu de ce te-ai făcut profesor?

Întrebarea venise pe neașteptate, chiar și pentru Vlad, care se mirase de unul singur, după ce o rostise.

Erau amândoi – el și tatăl său – pe malul mustind de verdeață al Târnavei, aproape ascunși sub perdeaua de răchită. Struna undițelor plutea alene pe undele râului, semn că nici un pește nu mușcase încă din muștele artificiale.

Puteau să muște fără teamă, pescuitul lor era aşa, doar de formă, un fel de concurs fără premiu, organizat între el și tata, de

ani și ani. La sfârșitul zilei, socoteau cine a prins mai mult, dar peștilor le dădeau drumul înapoi, în apă, de îndată ce-i scoteau din cârlig.

Era o ciudătenie de care râdea cu hohot, când își amintea de ea, unchiul Ică, fratele mai mic al lui tata: „Taică-tău e un visător fără vindecare!“, îi spusesese el lui Vlad, de Crăciun, când trecuse pe la ei, într-o vizită de o zi. „Ai face bine să nu-i urmezi exemplul, nepoate, altminteri te îngropi și tu în orașul ăsta de provincie, ca el! Și doar e de zece ori mai deștept decât am fost eu vreodată! Mai bine, ia exemplu de la mine... oricât aş vrea să fiu de modest, se vede clar că am reușit în viață, nu?“